

Jeg har forstået på hr. Bjarne Laustsen – og det går jeg ud fra at regeringen stadig vedstår – at regeringen har fremsat et lovforslag med en række punkter, som jeg har forsøgt at drøfte her i salen. Så har hr. Bjarne Laustsen og andre været inde på, hvad Venstre i øvrigt mener om dansk politik og sundhedsfremme, og hvad ved jeg. Man har været inde på mange ting, og det skal man selvfølgelig have lov til.

Jeg har allerede nævnt i mit forrige indlæg, at der foreligger tre beslutningsforslag på arbejdsmiljøområdet fra V og K og også flere partier, nemlig et forenklingsforslag, et forslag om hjemmearbejde og et om Arbejdstilsynet. Det er en lille buket af det, vi gerne vil, og det er klart, at det er vigtigt og centralt for os. Men det er nok en tankegang, som regeringen simpelt hen slet ikke kan følge. Vi ønsker forenklinger, for så tror vi faktisk, at der bliver bedre tid til at gøre noget ved arbejdsmiljøet ude på de enkelte virksomheder.

Der er også, som jeg har sagt i dag, en række af tingene i lovforslaget, som det kan være udmærket at undersøge nærmere, støtte og gå ind for. Men jeg synes altså, at debatten i øjeblikket bærer præg af, at man simpelt hen ikke hører, hvad der bliver sagt, og det er lidt ærgerligt for debatten, for ellers kunne den måske have været meget interessant.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Så er det hr. Knud Erik Kirkegaard som ordfører.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

I det danske samfund og de danske virksomheder er der en stigende forståelse for arbejdsmiljøets betydning. Både ansatte og ledere er i stigende omfang optaget af at sikre, at medarbejdere ikke bliver syge på grund af et belastende arbejdsmiljø eller bliver udsat for risiko for ulykker.

Et dårligt arbejdsmiljø koster dyrt. Det gør det naturligvis for den medarbejder, det går ud over, men sygdom og ulykker er også særdeles dyrt for virksomheden. Hertil kommer, at et problematisk arbejdsmiljø i en virksomhed rygtes, og kombineret med den mangel på arbejdskraft, som generelt kan forudses på det danske arbejdsmarked, vil virksomheder med et dårligt arbejdsmiljø få uendelig svært ved at skaffe arbejdskraft. Jeg tror, at i længden vil sådanne virksomheder simpelt hen ikke overleve, og derfor er der netop nu de bedst tænkelige forudsæt-

ninger for at gøre kampen for et bedre arbejdsmiljø til en folkesag.

Men det har arbejdsministeren og venstrefløjen desværre ingen intentioner om. De vil i stedet gøre denne vigtige sag til en del af den klassekamp, som ellers afgik ved en blid og stille død for årtier siden. Flere regler, flere kontrollører, flere afgifter, større afgifter og en masse administrativt bøvvl i det daglige arbejde for virksomheden er imidlertid ikke vejen til et markant bedre arbejdsmiljø. Man risikerer tværtimod at slå den positive vilje til forbedringer i stykker, så resultatet for arbejdsmiljøet i realiteten bliver negativt.

Forslaget om udbyderansvar og stramning af bygherreansvaret vil vi godt være med til at overveje positivt. Jeg må dog sige, at ministerens forslag om udbyderansvar lider af den alvorlige skavank, at det i sine formuleringer er meget upræcist. Skal udbyderen påtage sig et arbejdsmiljøansvar – og det har vi bestemt ingen indvendinger imod – forudsætter det, at udbyderen præcist kender ansvarets omfang, og her må jeg sige, at den nye § 33 A simpelt hen er en gummiparagraf, og det kan ingen være tjent med. Men det kunne vi givetvis have fundet en løsning på, hvis ikke regeringen havde bundet sig til venstrefløjen.

Forslaget om gebyrbelagt tilsyn vender vi os imod. Det er simpelt hen pløkurimeligt, at en virksomhed, der gør, hvad der skal gøres for arbejdsmiljøet, skal rammes på økonomien, som ministeren foreslår, blot fordi virksomheden efter mere eller mindre tilfældige og uigennemsigtige principper er placeret i en såkaldt belastet branche. Hvor er retssikkerheden henne? Et eller andet sted i Sibirien måske.

Forslaget om, at Arbejdstilsynet skal have beføjelser til under kontrolbesøg at uddele bøder til ansatte og ledere på ren politimanér, er uspiseligt for os. Vi ved, at Arbejdstilsynet i forvejen i sin påbudsvirksomhed har umådelig svært ved at indordne sig under selv de mest elementære retssikkerhedsprincipper. Må jeg blot minde om Ombudsmandens sønderlemmende kritik sidste år. Hertil kommer, at forslaget vil være ødelæggende for det helt nødvendige tillidsforhold mellem virksomhederne og de ansatte på den ene side og Arbejdstilsynet på den anden side.

Vi er naturligvis enige med regeringen i, at den ansatte skal kunne forlade sin arbejdsplads i forbindelse med alvorlig eller umiddelbar fare, og vi er naturligvis indstillet på at implementere de EU-regler, der er vedtaget. Men vi savner